

— Що? извика му той гнѣвно. — Ти се радвашъ, че Владо си отива? Не бой се — все не можешъ го надмина, колкото и да се подмазвашъ на учителитѣ.

Нѣколко ржцѣ изчукаха на прозорцитѣ, когато Владо бѣше вече на улицата. Съ вързопъ подъ мишница и свалена шапка той гледаше нагорѣ. И дълго, дълго маха шапка, докато сиропиталището се закри отъ очитѣ му. . .

Владо не плачеше вече. Въ гърдитѣ му, съкашъ, заседна грамаденъ камъкъ. Нѣкакъвъ таенъ страхъ отъ неизвѣстността, отъ това, което има да се случи съ него занаярѣдъ, — го мжчеше. Чичото вървѣше наредъ съ него, пушеше цигара слѣдъ цигара, хрочеше налѣво и надѣсно, като непрѣстанно приказваше. Владо чуваше, че той — чичото — билъ прѣди на село, че спечелилъ пари, че скоро створилъ въ столицата фурна; че голѣмото му момче е по-малко отъ него, но голѣмъ „беладжия“. . . та се сѣтилъ за него. . . за Влада.

*

И заживѣ Владо въ голѣмата стара кжща и повече затжжи за своитѣ другари. Господарката, наистина, не бѣше лоша жена. Владо се стрѣскаше отначало отъ нейния високъ пискливъ гласъ, но почна да привиква; толкова повече, че тя не промѣнѣше гласа си и кога галѣше своитѣ дѣца. Тя бѣше висока, суха, всѣкога съ намокрена, гладкопричесана коса и всѣкога съ черно пятно отъ камината на носа, челото или брадата. И момчето, колкото пжти да помислѣше за нея — винаги виждаше най-напрѣдъ това пятно, като че ли то бѣше нераздѣлна частъ отъ самата нея. Пъкъ изглеждаше,